

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce M. H.,** zastoupeného JUDr. Alešem Janů, advokátem se sídlem Čelkovická 445, Tábor, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2003 č. j. OAM-12368/VL-19-P13-2001, vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 Az 84/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 10. 2003, č.j. 10 Az 84/2003-23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice z důvodů nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s odůvodněním, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení

§ 12 a § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu a rovněž nebyl shledán důvod pro udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu; současně bylo žalovaným rozhodnuto podle § 28 zákona o azylu, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 10. 2003 čj. 10 Az 84/2003 - 23 byla zamítnuta žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že žalovaný nepochybil, když žalobci neudělil azyl, neboť jeho rozhodnutí vyšlo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, bylo shromážděno dostatečné množství skutkových podkladů ve formě zpráv o celkové situaci na Ukrajině pro posouzení a rozhodnutí o žádosti žalobce o azyl, rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a bylo řádně odůvodněno, když žalovaný správní orgán podrobně uvedl, na základě jakých skutečností a hodnocení bylo rozhodováno. Soud prvního stupně dále poukázal na to, že pouhým tvrzením žalobce týkajícím se jeho obavy z pronásledování v zemi původu za příspěvky sepsané pro Rádio S. E. nebyla splněna podmínka odůvodněného strachu z pronásledování z některého z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, neboť podle tohoto ustanovení musí k pronásledování docházet přímo ze strany státní moci a azylantem podle tohoto ustanovení není ten, kdo toliko tvrdí, že má z perzekuce odůvodněnou obavu, avšak tuto skutečnost nijak nedoložil. Toto tvrzení žalobce shledal soud nevěrohodným i s ohledem na skutečnost, že stěžovatel od počátku řízení o azyl uvedl jako důvod odchodu ze země rodinné důvody, a teprve v rámci přezkoumávání rozhodnutí žalovaného uvedl jako důvod azylu pronásledování za uplatňování svých politických práv a svobod. Žalobce však pracoval v České republice již od roku 1998, přičemž ještě v návrhu na udělení azylu ze dne 19. 11. 2001 uváděl stejně jako v předchozím řízení o udělení azylu náboženské důvody, když byl údajně pronásledován z náboženských důvodů ze strany sekty, v níž působí jeho manželka i dcery, tuto skutečnost však konkretizoval jako neshody s manželkou a dcerou z důvodu rozdílného vyznání, což nelze podřadit pod pronásledování z náboženských důvodů. K námitce žalobce týkající se jeho publicistické činnosti pro Rádio S. E. a následné údajné návštěvy tajné policie v místě bydliště žalobce na území České republiky odkázal soud prvního stupně na vyhodnocení Státu Ukrajina z roku 2002 vypracované Ministerstvem vnitra Spojeného království, z něhož vyplývá, že toliko vedoucí organizátoři protivládních demonstrací a profesionální novináři píšící protivládní články se mohou cítit pronásledováni. Žalobce však neprokázal, že by za prezentování svých názorů perzekuován byl; i kdyby k tomu v budoucnu došlo, měl by nejprve možnost obrátit se na státní orgány v zemi svého původu. Soud prvního stupně závěrem poznamenal, že mezinárodní ochrana je poskytována teprve v případě, že by byla žalobci odepřena ochrana země jeho příslušnosti, popřípadě by tato ochrana byla neúčinná.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel vyslovuje své přesvědčení, že splnil podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, případně podle ustanovení § 14 zákona o azylu, avšak žalovaný ani soud prvního stupně nezhodnotili správně jeho osobní situaci na Ukrajině z hlediska pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ani z hlediska odůvodněnosti strachu z pronásledování z důvodu náboženství a zastávání určitých politických názorů ve svém domovském státě. Žalobce znovu poukázal na svou publicistickou činnost v politicky citlivých tématech a spolupráci s Rádiem S. E.. Za tuto činnost žalobce před třemi měsíci navštívili příslušníci ukrajinské tajné policie, kteří na něj naléhali, aby se vrátil domů, kde jej hodlali podrobit věznění popř. mučení. Z toho žalobce dedukuje, že hrozba pronásledování se odvíjí přímo od státních orgánů Ukrajiny – tedy od orgánů veřejné moci žalobcova domovského státu. Soud prvního stupně pak podle sdělení žalobce neprovedl dokazování v patřičném rozsahu, když si nevyžádal žalobcem

navrhovanou zprávu ministerstva vnitra Ukrajiny ohledně aktivit jeho složek vůči osobě žalobce. Dále žalobce namítá, že je pronásledován pro své řeckokatolické vyznání, přičemž státní orgány Ukrajiny nejsou schopny ani ochotny mu nijak pomoci, proto má odůvodněný strach i z pronásledování z důvodů náboženských. Tyto skutečnosti byly podle sdělení žalobce dostačující pro udělení azylu podle § 12 písm. a) i písm. b) zákona o azylu, případně pro udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, k čemuž přispívá i kladné hodnocení žalobce ze strany zaměstnavatele i ze strany obce, v níž se v České republice zdržuje. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby byl kasační stížností napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušen; současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Obdobné skutečnosti žalobce sdělil ještě přípisem doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 28. 1. 2004 doplněným o kopie listin, jež měly zřejmě sloužit jako podklady v řízení o udělení azylu.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobce popírá oprávněnost podané kasační stížnosti s konstatováním, že rozhodnutí žalovaného i soudu prvního stupně byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti správní orgán plně odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné v průběhu správního řízení a na vydané rozhodnutí. Žalovaný závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a nevyhověl návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovením § 103 odst. 1 písm. a) a b), má tedy za to, že soud prvního stupně nesprávně posoudil právní otázku a že skutková postata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Soud přezkoumal kasační stížnost stěžovatele a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích neshledal. Krajský soud v Českých Budějovicích při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správního orgánu správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v rámci žalobních bodů. S argumentem žalobce týkajícím se jeho perzekuce z důvodu publikace politicky zaměřených příspěvků pro Rádio S. E. se žalovaný i soud prvního stupně vypořádali, přestože žalobce tento důvod pro udělení azylu sdělil teprve v průběhu řízení o udělení azylu a toto své tvrzení nepodpořil konkrétními důkazy o pronásledování ve svém domovském státě ani o tom, že by požádal státní orgány ve svém domovském státě o pomoc. Podle názoru Nejvyššího správního soudu Krajský soud v Českých Budějovicích právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně a stejně tak je výrok rozhodnutí krajského soudu (obdobně jako předcházející rozhodnutí žalovaného) dostatečně odůvodněn. Ve věci opětovného žalobcova tvrzení týkajícího se vyhrožování ze strany tajné policie jeho domovské země a problémů z rozdílným náboženským vyznáním manželky a dcery, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí krajského soudu, jenž se s touto skutečností vypořádal v rámci odůvodnění svého rozhodnutí.

Kasační stížnost byla dále podána z důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. V souzené věci je však zřejmé, že žalovaný rozhodl na základě skutečností obsažených ve správním spise. V této námitce však Nejvyšší správní soud ve shodě s názorem krajského soudu sděluje, že skutkový závěr žalovaného byl učiněn zcela v souladu s podklady a tyto skutečnosti vyplývají z tvrzení žalobce v průběhu správního řízení o udělení azylu. Žalovaný správní orgán měl pro rozhodnutí dostatek podkladů, se kterými měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k nim a rozhodnutí žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Proto Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu